

מסורת הש"ס

(א) שנת 5. פרקין ו. ע"ש
מנחות ק. מדות פ"ד מ"ו,
(ב) שנת 6. ע"ש, (ג) שנת
7. סנהדרין ק. (ד) שנת 8.
(ה) מלכים א' ח. (ו) במדבר
למלך וצקשה, (ז) ע"ש
מוספות שנת 8. ד"ה מלל
ומס' מנחות ק. ד"ה כלל
ובפרקין ו. ד"ה כמון.

תורה אור השלם

1. יעש שלמה בעת
ההיא את החג וכל
ישראל עמו קהל גדול
מלכא חמת עד נחל
מזרים לפני ה' אלהיו
שבעת ימים ושבעת
ימים ארבעה עשר יום
מלכים א' ח סה
2. יהיה המקריב ביום
הראשון את קרבנו
החשון בן עמינדב למטה
יהודה: במדבר יב יב
3. ביום השביעי נשיא
לכני אפרים אלישבע בן
עמינדב: במדבר יב יב
4. ביום שני עשר יום
נשיא לכני נפתלי אהרע
בן עקיב: במדבר יב יב
5. ביום שני עשר יום
נשיא לכני נפתלי אהרע
בן עקיב: במדבר יב יב
6. ביום השמיני שלח
את הקעם ויברכו את
המלך וילכו לאהליהם
שמחים וטובי לב על כל
הטובה אשר עשה ה'
לדוד עבדו ולישראל
עמו: מלכים א' ח סה
7. שאו שערים ראשיכם
והנשאו פתחי עולם
והבאו מלך הקבור:
תהלים כ ד
8. ה' אלהים אל תשב
פני משיחך ויבךה
לחסדי דוד עבדך:
דברי הימים ב' ו כב
9. וביום עשרים ושלשה
לחדש השביעי שלח את
הקעם לאהליהם שמחים
וטובי לב על הטובה
אשר עשה ה' לדוד
ו לישראל ולישאל
עמו: דברי הימים ב' ז
10. פלס מעגל רגלך
וכל דרכיך יבנו:
מלכי ד' כ
11. ארח חיים פן תפלט
נעו מעגלתיך לא תדע:
משלי ה ו

הגהות הב"ח

(א) גמ' בזה כלל ערב.
י"ב לשון כלל ומניעת
העורכי מלשון וכן פי'
העורין אלל שנת דממקש
רשון אלל היה רח"ל כלל
ערב ע"ש והטוס' בפרק
ר' עקיבא כחו דמכות כלל
שהיה במקדש רשון כלל
ערב:

גליון הש"ס

גמ' דקדושתו קדושת
עולם. עיין שנועף דף טו
ע"ש מוס' ד"ה קדושתו:

מוסרין לישא ערב הרגל. כלומר מותר
יומי לא חשיב מערב שמהה: **עיקר עירחא.** דנישואין ביום ראשון דנישואין: **לחד יומא לא משהו אינשי.** כלומר כיון שאינו יכול
להתחיל אלל בערב הרגל אין ממתינין עד הרגל דלמלא מתרמי מלתא דלא מני מתחיל בערב הרגל ולא מתחיל כל הרגל: **ועבדו ו.**
יומי שמהה להכא ולהכא לחנוכה הצית ולרגל: **ודלמא מינער לא נערינן.** נישואין עד הרגל כי היכי דלא נער שלמה אלל אי מתרמי
ליה עבדו: **אי הכי.** דהיכא דאי
איקרי ליה עבד איבעי ליה לשיורי
בזנין עד הרגל כי היכי דליתרמי
ליה חנוכה הצית ברגל: **אמה בלילא**
עורב. הגג כלל ומחפין אותו שם בברזל
עד כלמה ומחפין אותו שם בברזל
ובמסמרים כדי שלא ישזו העורבים
עליו וכו' לא חשיב בזנין: **ודלמא**
אמה בלילא עורב נמי לורך בנין הוא.
להכי לא שיייה. אלל כל היכא
דליתרמי ליה לנישואין ברגל לא
יעינן מנגל דלא עבדינן: **שמע מינה**
הני נחור. דלא מני למיעבד ליה
בחד אפילו מתרמי: **לא עשו ישראל**
יוס כפורים. לפי ששבעה ימים
שלפני סוכות כל יום עשו שמהה
ומשהה דכתיב ויעש שלמה צעת ההיא
את החג שבעה ימים ושבעה ימים
לרבעה עשר יום: **וקרבן יחיד.** של
נשיאים: **דאיסור סקילה.** דחמור
מכרת: **וקרבן לכוז.** דמה שהיו
מקריבין ימי חנוכה הצית קרבן לכוז
הוא: **הפס.** במשכן דגבוה הו
קרבנות: **הכא.** בחנוכה הצית
דהדיוט משהה: **הכא נמי ליעבדו.**
קרבנות מיכל לא ליכלו: **ביום**
השמיני. ומשמע לן יום ז' היינו
שנת: **דלמא שביעי לקרבנות.** שש
הקריב נשיא ששי בערב שנת מקריב
נשיא שביעי בלחל ששנת ומאי
שביעי שביעי לקרבן נשיא: **ביום**
עשתי עשר יום. האי יום יתירא
משמע מה יום לרוף שאין צו הפסק
אף כולו י"א יום לרוף דלמא הפסק
ביתמיס אפילו ששנת: **דלמא ימים**
הראויין. למשהה עבד משהה
לאפוקי יום הכפורים: **גמר יום יום**
המסם. מנשיאים דמשכן דגמרינן
מתרי קראי דהו רלופים אפילו
ששנת אף משהה דחנוכה הצית הו
י"ד רלופים ואפילו ביה"ב: **כ"ד**
רננות. כתיבי כפרה: **בין רנה**
ומחנה ומפלה וצקשה: **פרשת**
נדרים. מסכת נדרים: **ביום**
השמיני. של חג היינו בעשרים
ושמים: **וכתיב וביום עשרים וששנה.**
אלמא דבעשרים ושמים ובעשרים
וששנה איפטרנו מיניה: **לא לורה.**
כלומר חכמים: **פלס מעגל רגלך.**
כלומר שקול מנות ועיין בהן אלו
מזה גדולה ועשה הגדולה: **וכתיב**
ארח חיים פן תפלט. דמשמע כל מזה
שכתב לידך עשה אותה בין גדולה בין
קטנה ואל תניח קטנה מפני הגדולה:
מזה שאפשר לעשותה ע"י אחרים.
תפלט פלס מעגל רגלך שמתעשה
אתה הגדולה ותצריך עשו קטנה:
ובמלוא

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ט.

מוסרין לישא ערב הרגל. כלומר מותר
יומי לא חשיב מערב שמהה: **עיקר עירחא.** דנישואין ביום ראשון דנישואין: **לחד יומא לא משהו אינשי.** כלומר כיון שאינו יכול
להתחיל אלל בערב הרגל אין ממתינין עד הרגל דלמלא מתרמי מלתא דלא מני מתחיל בערב הרגל ולא מתחיל כל הרגל: **ועבדו ו.**
יומי שמהה להכא ולהכא לחנוכה הצית ולרגל: **ודלמא מינער לא נערינן.** נישואין עד הרגל כי היכי דלא נער שלמה אלל אי מתרמי
ליה עבדו: **אי הכי.** דהיכא דאי
איקרי ליה עבד איבעי ליה לשיורי
בזנין עד הרגל כי היכי דליתרמי
ליה חנוכה הצית ברגל: **אמה בלילא**
עורב. הגג כלל ומחפין אותו שם בברזל
עד כלמה ומחפין אותו שם בברזל
ובמסמרים כדי שלא ישזו העורבים
עליו וכו' לא חשיב בזנין: **ודלמא**
אמה בלילא עורב נמי לורך בנין הוא.
להכי לא שיייה. אלל כל היכא
דליתרמי ליה לנישואין ברגל לא
יעינן מנגל דלא עבדינן: **שמע מינה**
הני נחור. דלא מני למיעבד ליה
בחד אפילו מתרמי: **לא עשו ישראל**
יוס כפורים. לפי ששבעה ימים
שלפני סוכות כל יום עשו שמהה
ומשהה דכתיב ויעש שלמה צעת ההיא
את החג שבעה ימים ושבעה ימים
לרבעה עשר יום: **וקרבן יחיד.** של
נשיאים: **דאיסור סקילה.** דחמור
מכרת: **וקרבן לכוז.** דמה שהיו
מקריבין ימי חנוכה הצית קרבן לכוז
הוא: **הפס.** במשכן דגבוה הו
קרבנות: **הכא.** בחנוכה הצית
דהדיוט משהה: **הכא נמי ליעבדו.**
קרבנות מיכל לא ליכלו: **ביום**
השמיני. ומשמע לן יום ז' היינו
שנת: **דלמא שביעי לקרבנות.** שש
הקריב נשיא ששי בערב שנת מקריב
נשיא שביעי בלחל ששנת ומאי
שביעי שביעי לקרבן נשיא: **ביום**
עשתי עשר יום. האי יום יתירא
משמע מה יום לרוף שאין צו הפסק
אף כולו י"א יום לרוף דלמא הפסק
ביתמיס אפילו ששנת: **דלמא ימים**
הראויין. למשהה עבד משהה
לאפוקי יום הכפורים: **גמר יום יום**
המסם. מנשיאים דמשכן דגמרינן
מתרי קראי דהו רלופים אפילו
ששנת אף משהה דחנוכה הצית הו
י"ד רלופים ואפילו ביה"ב: **כ"ד**
רננות. כתיבי כפרה: **בין רנה**
ומחנה ומפלה וצקשה: **פרשת**
נדרים. מסכת נדרים: **ביום**
השמיני. של חג היינו בעשרים
ושמים: **וכתיב וביום עשרים וששנה.**
אלמא דבעשרים ושמים ובעשרים
וששנה איפטרנו מיניה: **לא לורה.**
כלומר חכמים: **פלס מעגל רגלך.**
כלומר שקול מנות ועיין בהן אלו
מזה גדולה ועשה הגדולה: **וכתיב**
ארח חיים פן תפלט. דמשמע כל מזה
שכתב לידך עשה אותה בין גדולה בין
קטנה ואל תניח קטנה מפני הגדולה:
מזה שאפשר לעשותה ע"י אחרים.
תפלט פלס מעגל רגלך שמתעשה
אתה הגדולה ותצריך עשו קטנה:
ובמלוא

מוסרין לישא ערב הרגל. כלומר מותר
יומי לא חשיב מערב שמהה: **עיקר עירחא.** דנישואין ביום ראשון דנישואין: **לחד יומא לא משהו אינשי.** כלומר כיון שאינו יכול
להתחיל אלל בערב הרגל אין ממתינין עד הרגל דלמלא מתרמי מלתא דלא מני מתחיל בערב הרגל ולא מתחיל כל הרגל: **ועבדו ו.**
יומי שמהה להכא ולהכא לחנוכה הצית ולרגל: **ודלמא מינער לא נערינן.** נישואין עד הרגל כי היכי דלא נער שלמה אלל אי מתרמי
ליה עבדו: **אי הכי.** דהיכא דאי
איקרי ליה עבד איבעי ליה לשיורי
בזנין עד הרגל כי היכי דליתרמי
ליה חנוכה הצית ברגל: **אמה בלילא**
עורב. הגג כלל ומחפין אותו שם בברזל
עד כלמה ומחפין אותו שם בברזל
ובמסמרים כדי שלא ישזו העורבים
עליו וכו' לא חשיב בזנין: **ודלמא**
אמה בלילא עורב נמי לורך בנין הוא.
להכי לא שיייה. אלל כל היכא
דליתרמי ליה לנישואין ברגל לא
יעינן מנגל דלא עבדינן: **שמע מינה**
הני נחור. דלא מני למיעבד ליה
בחד אפילו מתרמי: **לא עשו ישראל**
יוס כפורים. לפי ששבעה ימים
שלפני סוכות כל יום עשו שמהה
ומשהה דכתיב ויעש שלמה צעת ההיא
את החג שבעה ימים ושבעה ימים
לרבעה עשר יום: **וקרבן יחיד.** של
נשיאים: **דאיסור סקילה.** דחמור
מכרת: **וקרבן לכוז.** דמה שהיו
מקריבין ימי חנוכה הצית קרבן לכוז
הוא: **הפס.** במשכן דגבוה הו
קרבנות: **הכא.** בחנוכה הצית
דהדיוט משהה: **הכא נמי ליעבדו.**
קרבנות מיכל לא ליכלו: **ביום**
השמיני. ומשמע לן יום ז' היינו
שנת: **דלמא שביעי לקרבנות.** שש
הקריב נשיא ששי בערב שנת מקריב
נשיא שביעי בלחל ששנת ומאי
שביעי שביעי לקרבן נשיא: **ביום**
עשתי עשר יום. האי יום יתירא
משמע מה יום לרוף שאין צו הפסק
אף כולו י"א יום לרוף דלמא הפסק
ביתמיס אפילו ששנת: **דלמא ימים**
הראויין. למשהה עבד משהה
לאפוקי יום הכפורים: **גמר יום יום**
המסם. מנשיאים דמשכן דגמרינן
מתרי קראי דהו רלופים אפילו
ששנת אף משהה דחנוכה הצית הו
י"ד רלופים ואפילו ביה"ב: **כ"ד**
רננות. כתיבי כפרה: **בין רנה**
ומחנה ומפלה וצקשה: **פרשת**
נדרים. מסכת נדרים: **ביום**
השמיני. של חג היינו בעשרים
ושמים: **וכתיב וביום עשרים וששנה.**
אלמא דבעשרים ושמים ובעשרים
וששנה איפטרנו מיניה: **לא לורה.**
כלומר חכמים: **פלס מעגל רגלך.**
כלומר שקול מנות ועיין בהן אלו
מזה גדולה ועשה הגדולה: **וכתיב**
ארח חיים פן תפלט. דמשמע כל מזה
שכתב לידך עשה אותה בין גדולה בין
קטנה ואל תניח קטנה מפני הגדולה:
מזה שאפשר לעשותה ע"י אחרים.
תפלט פלס מעגל רגלך שמתעשה
אתה הגדולה ותצריך עשו קטנה:
ובמלוא

שקדושתו קדושת עולם דאין אחריי היתר, וקרבת צבור, ויום הכיפורים דאיסור כרת הוא, לא כל שכן דנדיחי ליה. והיו דואגין שמא נתחייבו כלייה. דאמר, התם במשכן לא דחו שבת אלא בהקרבן קרבנות דצורין גבוה
נינהו אבל יום הכפורים דאיסור באכילה ושתיה שהוא צורך הדיוט. יצאת כל קול ואמרה להם כולכם מוזמנים לחיי העולם הבא שלא נתכוונתם אלא למצוה. ומניין שמחל להם, שנא' ביום השמיני שלח את העם ויברכו
את המלך וילכו לאהליהם. שהלכו ומצאו נשיות טהורות. שמחים, שנהנו מזיו שכינה. וטובי לב, שכל אחד ואחד נתעברה אשתו וכו'. על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו, שהודיע לכל שמחל לו עון בת שבע
ומיתת אוריה, שלא נענה שלמה בן בעת שדבקו שערם זה בזה ולא נפתחו שיכנס הארון, אלא כשאמר ה' אלהים אל תשוב פני משיחך וזכרה לחסדי דוד עבדך, מיד נרע לכל שמחל חן. לדוד עבדו אותו עון. ולישראל
עמו, שיצאת בת קול ואמרה כולכם מוזמנים לחיי העולם הבא. ר' יוחנן בן עבדאי ור' יהודה בן גרים תנו נדרים בי ר' שמעון בן יוחי, איפטר מיניה באורתא, בצפרא נמי אתו וקא מפטרי, אמר ללא כבד איפטריתו,
(א)אמרו לו לימדתו רבינו תלמיד הנפטר מרבו ולן וכו'. שדי לגביהו בריה וליבריה, אול אשכחינהו דמרפשי פלס מעגל רגלך במצוה (שאי אפשר) [שאפשר] לעשותה על ידי אחרים,

(ב) דכרי ר' אבה מלא ביושמי כלל וס' א"ר על ענת מלא נפתח ערומותא.

עין משפט
נר מצוה

א [עושה] א"ח סתין מקמו
סעיף ג:
פה ב [עושה] יחד סי' רמב
סעיף טז כה"ה:

מוסף רש"י

באמה כליא עורב.
טבלאות של אמה על אמה
היו עשין וכן חפין כספין
סביבותיה ומסמין חפין
בזון ומחפין כהן גגו של
היכל למעט את העורבים
מלשם (שבת צ. ובע"ז
מנחות ק. ונדרין ו. ל"א
כלל עורב מונע העורבים
כמו (מהלל מ) לא תכלא
רחמך (נדרין שס). דאחיל
לחו עון יום הכפורים.
שכלל וטמו בחנוכה הצית
דכתיב את החג שבעה
ימים ושבעה ימים (שבת
ל. דבקו שערים. של
בית קדש הקדשים (שס)
ולא היו מחפין להכניס ארון
לביית קדש הקדשים (ברכות
כס). עשרים וארבע
רצנות. בין מפלה ממנה
והנה אילל ע"י (סנהדרין
ק). רנה מפלה ממנה
כמובן מפלה שלמה עד
כ"ד. ויש לומר כי כ"ד
ברכות דמנינן ולא נחיל
(שבת ל.). שונאי דוד.
משפחת שולח ושמעי ויפלא
(ש. על אותו עון.
דעת שבע (שס).

רבינו חננאל

מוסרין בפרק הרגל. קשיא
לכולהו. ופרקינן מאן
דאמר משום שמחה יעקרי
שמחה? חד יומא הוא,
והוא יום הכנסת הכלה
בערב יום טוב. וכן נמי
שאמר משום טירחא,
(א) כר' אבא דאמר עלת
כלתא נפתח ערומותא. מאן
דאמר משום פריה ורביה,
לחד יומא לא משהו
החג וכל ישראל עמו קהל
גדול מלכא חמת עד נחל
מזרים לפני ה' אלהיו
שבעת ימים ושבעת ימים
ארבעה עשר יום.
ואסיקנא, מדמייחר קרא,
מכדי כתיב ארבעה עשר
יום, שבעת ימים ושבעת
ימים למא לי, אלא ש"מ
שמחת חינוך לבד ושמחת
חגג לבד. אמר ר' פרנך
אמר ר' יוחנן אותה שנה
לא עמו ביום הכיפורים,
דכתיב שמחה ואין שמחה
בלא אכילה. מאי דרשו,
שקל וחומר, ומה משכן
אין קדושתו קדושת
עולם דהא יש אחריי
קדושה. וקרבת הנשיאים
קרבת יחיד הוא ולא קרבת
צבור. ודחי שבת שהוא
איסור סקילה והקריבו
ביטו. דכתיב ביום
עשתי עשר יום, (ו)ביום
וביום דכתב קרא למא לי,
אמרו ללמד מה יום כולו
רצוף אף שנים עשר כולן
רצופין הקריבו בקדש
והשבת בכללן. מקדש